

Kampelis Minijos draustinyje

Pakutuvėnų žemėje esančios krikščioniškos bendruomenės dvasios tėvas Gediminas Numgaudis sakė, kad Pakutuvėnų bažnyčią pradėjo statyti 1941, o 1943 metų lapkričio 29 dieną pašventino vyskupas Vincentas Borisevičius. Per karą ir pokario metais šis kaimas buvo nusiaubtas, nebeliko nei vieno gyventojų. Vienus ištrėmė į Sibirą, kiti, palikdami gimtąsias vietas, išvengė tremties, trečiuosius išvijo prasidėjusi melioracija. Dabar žmonės sugrįžta tik pasi-vaikščioti gimitinės takais ar atsigulti amžinam poilsui kaimo kapinaitėse. Arčiausiai gyvenančiam iki bažnyčios — pora kilometrų, tačiau sekmdienį dvasios tėvo Gedimino aukojamų mišių išsklausyti susirenka Karklėnų tikintieji, atvažiuoja jaunimas iš Kretingos, Plungės, Telšių ir kitų Lietuvos vietų.

— Kas žmonės veda į Pakutuvėnus?

— Dievas. Čia gyvena tie, kurie ieško Dievo, — sakė bendruomenės narių spaudos atstove vadinama sesuo Jolanta, trejus metus gyvenanti Pakutuvėnuose.

Pakutuvėnų krikščionišką bendruomenę įkūrė broliai pranciškoniai, pradėję molinuko ir kitų pastatų statybas 1991 metais. Patys vienuoliai bei bendruomenės nariai, save vadinantys pustelninkais, statė angarą bei vokiečių padovanotą vagonėlių konteinerį, kuriame yra virtuvė ir pagrindinė būstinė. Čia nuolat gyvenantiems jaunuoliams pastovumo, ramybės suteikia dvasios tėvas Gediminas. Jai bendruomenės nariai gyvena tik tą dieną, tai dvasios tėvas kuria planus. Jis kefina pats tapyti ikoną, yra užsakęs altorių, nes dabar jį atstoja iš akmenų sumūrytas paaukštintinas. Krikščioniškos bendruomenės nariai ketina Pakutuvėnuose įsteigti Kryžiaus kelią. Jau stovi trys koplyčios. Pirmoji statyta prieš karą, kol nebuvo bažnyčios, stovi kapinaitėse. Kitą bendruomenei padovanojo viena Plungės rajono firma. Trečią pastatė verslininkas, kurio dukra kas vasarą atvažiuoja ir gyvena su bendruomenės nariais. Pakutuvėnų žemėje esančios krikščioniškos bendruomenės nariai tikisi, kad atsiras ir daugiau geradarių, kurie padės įgyvendinti jaunuolių svajones.

Pustelninkai iš visos Lietuvos

Vasara Pakutuvėnuose gyvena apie dvidešimt žmonių, o nuolat įsikūrę tik Jolanta, Virgis, Darius, Gediminas, Raigedas, du senbūviai išvyko į Kretingos Pranciškonų vienuolyną, vienas šiemet stoja į kunigų seminariją. Bendruomenėje gyvena buvę narkomanai, alkoholikai, atvyktales nusivylę, ketinantys pasitraukti iš gyvenimo ar tai jau bandę daryti jaunuoliai, užsuka ir rutinos išvarginti, neišsprendžiantys sudėtingų gyvenimo problemų įvairaus amžiaus žmonės. Pakutuvėnuose tręjėta prieglobstis, maistas ir ramybės suteikiama kiekvienam atvykėliui. Bendruomenės nariu tampa mažiausiai išgyvenus vienerius metus ir gavus bendruomenės narių sutikimą. Būna atvejų, kai bendruomenė pratęsia ar sutrumpina laiką. Kaip akcentuojama regulo-

Pakutuvėnuose gyvena tie, kurie ieško Dievo

Plungės rajone, Pakutuvėnų kaime, jau ketvrti metai gyvena krikščioniškos bendruomenės nariai, treči metai pranciškoniai čia organizuoja šeimų stovyklas, 1996 metais brolis Karlas iš Italijos Lietuvos dailininkams surengė ikonų tapybos kursus. Šią nuošalią vietą Minijos draustinyje mėgsta skautai ir visi išsilgę ramybės, ieškantys paguodos, išsilaisvinimo nuo gyvenimo pagundų.

je, nariai čia ieško asmeniškio santykio su Dievu, kurti gyvena ir meldžiasi, o atvykę turi žinoti, ko jie nori. Griežtai draudžiamas naudoti narkotines medžiagas, alkoholinius gėrimus, frižiu ir moralinę prievartą, merginoms ir vaikams miegoti po vienu stogu. Privaloma gerbti vienas kitą, dalyvauti bendruomenės maldose, klausyti bendruomenės nuorodų.

Sesuo Jolanta sakė, kad atvykėlis pats nusprendžia likti ar ne, jei nesilaiko bendruomenės regulos, pasiūlo išvykti, kai kada siūnčia pasikalbėti su tėvu Gediminu. Pora vaikinių nenorėjo paklusti nustatytai tvarkai, atsisakė keturis kartus per dieną melstis, nejo į darbą. Vienas buvo atsivežęs narkotikų. Jiems teko palikti Pakutuvėnus.

Sesuo Jolanta sakė, kad Pakutuvėnuose gyvenanti bendruomenė nesiklauso radijo, neskaityt spaudos, televizorių atstoja pro šalį vingiuojantis kelias, tačiau naujiešų jų neaplenkia, viską sužino iš atvykstančių žmonių.

Pakutuvėnų krikščionišką bendruomenėje daugiausia vyrų. Merginų čia nedaug. Atvažiuoja nesusiprastas artimųjų, paliktos mylimųjų ar tik atsigauti nuo įtampos. Kaip prisipažino Jolanta, su mergaitėmis sunkiau bendrauti, tačiau daugeliųjų pakanka trijų dienų išsiverkti, o po to vėl grįžta į kasdienį gyvenimą. Vyrų čia atvyksta nuolint alkoholio, narkotikų, trokštantys atsikratyti šio blogybės, surasti teisingą gyvenimo kelią, kurį sieja su Dievu. Bendruomenėje daugiausiai glaudžiasi jaunimas, nes vyresnio amžiaus žmonės neištvėria sunkių sąlygų ir po keleto mėnesių palieka Pakutuvėnus. Tik į šeimų stovyklas atvyksta įvairaus amžiaus žmonės.

Brolis Raigedas tik nuo gegužės mėnesio gyvena bendruomenėje. Iki tol apsigijo į girdejo tik iš draugų pasakojimų. Dvidešimt ketverių metų jaunuolis prisipažino, kad apie savo problemas nenori kalbėti su žurnalistas ar kitais atsitiktiniais žmonėmis. Anot jo, reikia šiek tiek pažinti žmogų, pabendrauti. Tačiau jo gilus, melynų akių žvilgsnis bylojo apie asmenišką išgyvenimą, kuris atvedė į nuošalią vietą. Tik vakarieniė susūdes prie bendo stalo vaikas įsidrąsino ir prisipažino, jog iš pradžių pasigedavo triukšmingo gyvenimo, draugų ir net ketino pasinerti vėl į gyvenimo malonumus. "Kai nuolat valgai totai, nesinori juodos

duonos, bet turi sužinoti ir jos skonį. Gyvenu tik šia akimirka, tolimesnį likimą lems Dievas", — sakė jaunuolis.

Sesuo Jolanta juokavo, jog iš

pradžią savyje pyko ant Raigedo, kad jis atėjęs į bažnyčią nesimeldžia, tačiau vėliau suprato, jog pykėiu nieko nelaimėsi, tik pats jaunuolis turi pajusti maldos reikalingumą. Ji sakė, kad motinos Teresės žodžiai jai padiktavo kaip turėtų elgtis: "Žmonės būna neprotingi, nelogiški ir egoistiški — vis dėlto mylėkite juos".

Brolis Virgis į Pakutuvėnus atvykdamo kasmet, bet apsigijo ilgesniam laikui nusprendė tik nuo kovo mėnesio. "Pats Dievas pašaukė", — sakė dvidešimt ketverių metų jaunuolis. Vėliau prisipažino, jog buvo įklimpęs į narkotikų liūną, kuris, jei nebūtų radęs savyje jėgų, jį būtų įtraukęs. "Valkata gimęs ir gyvenau kelyje", — teigė Virgis. Jis pasakojo, kad keturiolikmetis pirmą kartą žolės pabandė Klaipėdoje, jaunimo pamėgtoje prieglaubeje, vėliau naudojo opiumą. Tėvai — eiliniai žmonės, ir jis, kaip ir kiti vaikai,ėjo į mokyklą, mokėsi stiliaus profesijos, dirbo, draugavo su merginomis, tačiau iš kitų išsiskyrė maištingumu, patiko hipių, pankų idėjos bei jų gyvenimo būdas. Vaikinas teigė, kad po eilinės narkotikų dozės pastebėdamo savo menkumą, smigimą į duobę, iš kurios kaskart vis sunkiau pakilti. "Tik Viešpačiui reikia dėkoti", — sakė apie atėjimą į Pakutuvėnus prieš tai reabilitaciniame centre gydęsis jaunuolis.

Brolis Virgis gyvena molinuke, kurį prieš aštuonerius metus surentė vienuoliai pranciškoniai.

Į jo teritoriją, kur prie jėzuitų kabo lentelė su užrašu "Clausura Silence", pažalinams jėzuitams. Iš molio nudrebtose lusenėlėje yra jo guolis — ant akmenimis grįstos aslos padėtos lentos, šalia jų — Marijos paveikslas. Jokio turto jis į bendruomenę neatsinešė. Turėjo gitarą, bet ją pavogė Klaipėdoje.

Kaip pasakojo sesuo Jolanta, kiekvienam, šiek tiek pagyvėjusiam bendruomenėje, atsiškleidžia meniniai gabumai ar daro tai, apie ką anksčiau nesvajodavo. Ji mėgsta fotografuoti, tačiau dabar norėtų piešti. Jolanta Pakutuvėnuose išmoko siūti, verpi, megzti. "Kai bendruomenės broliai sunėžiojo paskutines kojines, reikėjo megzti. Žmonės atnešė siūlą, o kai tuos pabaigiau — vilnų, bet nemokėjau verpi. Nuėjau pas vieną senučukę. Ši pasakė, kad iki vakaro išmoksiu", — prisiminė verpimo pamokas sesuo Jolanta.

Vyriausias amžiumi trisdešimt trejų metų brolis Darius bendruomenėje gyvena nuo 1995 metų. Jis — pagrindinis bendruomenės virtuvės šeimininkas. Kaip tik šia patirtimi jis noriausiai ir dalijosi, nors kitomis temomis kalbėti atsisakė. Brolis Darius prisipažino, jog talento virėjui nereikia — ką turi, tą ir krauni į puodą. Pagrindinis valgis — grikių, ryžių, ar, pupelių kruopės, makaronų košės, kartais verda sriubas, tačiau jos

nesočios. Bendruomenės nariai valgo tik pusryčius ir vakarienę, o pietums pakanka vien arbatos.

Darius bendraamžis brolis Gediminas į bendruomenę atėjo praradęs artimuosius ir gyvenimo džiaugsmą. Vienu metu palaidojo abu tėvus, jaunuolis pradėjo smarkiai gerti, vartoti narkotikus. Vienas kunigas rekomendavo jam kreiptis į tėvų Gediminą. Taip šiauliškis ir atsidūrė Pakutuvėnų bendruomenėje.

Sesuo Jolanta — dvidešimt šešerių metų vilnietė, turi tėvus, brolių, kurie gyvena normalų gyvenimą. Jai kažko nuolat trūko, kažko ieškojo ir tebeieško. Baidyja technikumą, programuoja vienerius metus dirbo AIDS centre, dvejus metus mokėsi Kretingos šv. Antano religijos studijų institute. Į Krikščioniškąją bendruomenę atėiti ją paskatino Giruliuose Pranciškonų organizuota jaunimo stovykla ir apsilankymas Orvydų sodyboje, brolio Viliaus celėje. Jos tikslas — padėti kitoms. Kai į Pakutuvėnus pradėjo plūsti narkomanai, tėvas Gediminas suprato, kad trūksta patirties, todėl šį pavasarį bendruomenės narės Jolanta ir Laura lankėsi Romoje, kur susipažino su panašią bendruomenę dirbančiu. Anot Jolantos, po šio apsilankymo supratus, kad jau pačiai vertėtų pagyventi Italijos jaunimo bendruomenėje ir daug ko mokyti.

(Bus daugiau)

Danutė Jackutė,
Vlado Gaudėšiaus
nuotrauka